

Familie Abazi uit Kosovo eindelijk in Nederland

„Met z'n allen ben je tot grote dingen in staat.” Het zijn de dankbare woorden van Mike van Beek. Vorige week kwam hij terug uit Kosovo met in zijn vrachtwagen de Kosovaarse familieleden van Isa Abazi. De familie kon komen dankzij de gulle giften van de Bunschotense gemeenschap.

Een paar weken geleden publiceerde De Bunschoter een uitgebreid artikel over de lotgevallen van de familie Abazi uit Kosovo. De werkgroep 'Hulp familie Kosovo', bestaande uit Fred Veldhuis, Nico Geertzema, Kees en Marianne de Haan en Mike van Beek, zette alle zeilen bij om de familie naar Nederland te krijgen. Er waren teleurstellingen, maar ook momenten van vreugde als er weer een stap in de goede richting was gezet.

Aanvankelijk mocht alleen de moeder van Isa Abazi, Gjyka, naar Nederland omdat zij eerstegraads familie van Isa Abazi is. Broer Ramiz, zijn vrouw Miradije, de twee kinderen, Valmire en Bleone en schoonzuster Nushe zouden moeten achterblijven in Albanië. De politiek werd ingeschakeld. Mike: „We hoorden dat er een motie in de Tweede Kamer lag waarin voorgesteld werd ook tweedegraads familieleden toestemming te geven naar Neder-

ker. Isa Abazi zat naast mij, we vlogen elkaar om de hals van vreugde.” Lang duurde die feeststemming niet. De mededeling berustte op een misverstand zo bleek. „Mevrouw Strik, hoe goed bedoeld ook, praatte voor haar beurt.”

De toestemming bleef vooralsnog uit. Toch bereidde Mike zich samen met Ahmet Bulut voor op de reis naar Albanië. Ze huurden een vrachtwagen tegen een sterk gereduceerde prijs. Oorspronkelijk zouden Mike en Ahmet met een busje naar Albanië gaan. Er was echter zoveel kleding en voedsel ingezameld (27 ton) dat een bus te klein zou zijn. Bovendien kreeg Mike het beloofde busje alleen als hij schriftelijke toestemming had voor de komst van de familie. Zondag 2 mei, de dag voor het vertrek schreef Mike in zijn dagboek: „Zondag hebben we rustig aan gedaan. We hebben de gewoonlijke kerkgang gemaakt en hebben de dominee gevraagd voorbede te

De familie op het balkon van de half afgebouwde woning

De volgende dag brengt groot nieuws. De ambassadeur van de OSCE, Evers, ontvangt Mike en

'thuisfront' om het goede nieuws te vertellen. Isa hoort het bericht ongelovig aan, hij is bang dat alles

schijnen voor de ramen. Als ze Mike zien, glunderend achter het stuur, loopt de hele buurt uit voor

land te komen. Ik heb telefonisch contact gehad met staatssecretaris Cohen. Wij hebben hem voorzien van het complete dossier. Ook hebben we partijen als de PvdA (dhr. Middel) en Groen Links (Paul Rosenmöller) benaderd. Deze partijen waren sterk voorstander van de motie." Verder heeft de werkgroep contact gehad met de ambassade in Tirana en met de persvoorlichters van de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Mike vertelt: „De motie werd op donderdag 22 april aangenomen. Meteen daarna belde mevrouw Strik van Groen Links ons op en deelde mee dat de motie zou zijn aangenomen. Tot twee keer toe heb ik gevraagd of dit honderd procent zeker was. Haar antwoord was duidelijk. Het was ze-

doen." Maandag 3 mei vertrok de vrachtwagen met Mike en Ahmet richting Albanië. Tijdens de reis zochten ze regelmatig contact met Nederland om het laatste nieuws te horen over de visumprocedure, want die was toen nog steeds niet rond.

Op 6 mei arriveert de truck in Albanië. De hulpgoederen worden daar afgeleverd bij de Ondergrondse Kerk. Een probleem duikt op, want de ontvanger denkt dat alle goederen voor de stichting zijn. Een gedeelte is echter bestemd voor de familie Abazi. „We hebben zo lang mogelijk onze poot stijf gehouden, tot er met de politie werd bedreigd. We zijn ten slotte met een zeer ontevreden gevoel weggereden", aldus het nauwkeurig bijgehouden dagboek van Mike.

Ahmet, hoort hun verhaal en belt direct staatssecretaris Cohen op. Hij krijgt uiteindelijk voor elkaar dat de visa voor de familie worden verstrekt.

Mike en Ahmet bezoeken broer Ramiz en zijn familie in de half afgebouwde woning waarin ze met dertig man verblijven. De groep beschikt over een paar matrassen waar ze om de beurt op slapen. Intens gelukkig zijn ze met het bericht dat ze naar Nederland mogen. Zo gauw de paspoorten en visa zijn afgegeven, wordt de terugreis naar Nederland voorbereid. Achterin de (verlichte) trailer zijn matrassen neergelegd, zodat de Abazi's de reis comfortabel kunnen doorstaan. In Nederland weet op dat moment niemand dat Mike en Ahmet al op de terugweg zijn. Pas in Italië belt Mike naar het

op het laatste moment toch niet doorgaat.

Het is even schrikken als de vrachtwagen in Italië wordt aangehouden door de politie: het nummerbord zit niet op z'n plek, maar ligt achter het raam in de cabine. „De politieman vroeg of ik leeg was en of hij dit mocht controleren. Toen hij in de trailer keek, gaf hij een schreeuw van verbazing en riep zijn collega's. Na hem te hebben verteld dat ik voor alle mensen geldige reisdocumenten bij mij had, voorzien van visum, maakte hij nog steeds een hoop drukte." Na uitgebreide controle mag de vrachtwagen toch doorrijden.

Het reisverslag: „Woensdag 5 mei. Met tranen in de ogen en met een geweldige schreeuw gaan we de Duits-Nederlandse grens over. We hebben het gehaald. Dit geeft zo'n geweldig en dankbaar gevoel, dit is niet te beschrijven", juicht Mike in zijn reisdagboek.

Een pompstation bij Zevenaar is de plaats waar de Bunschotense Isa Abazi zijn moeder, broer en andere familie ontmoet. Mike en Marianne kunnen geen woorden vinden om deze ontmoeting te beschrijven. Ze kunnen alleen maar glunderen als ze er aan terugdenken. De marechaussee komt nog even op bezoek en wil weten wat er aan de hand is. De situatie wordt door Mike uitgelegd. Hij krijgt een reprimande over veiligheid en vervoer van personen en dat dit niet mag in een trailer. De zaak wordt uitgelegd en na een knipoog van de marechaussee mag Mike doorrijden. Na de aanmelding bij Centrale Opvang Asielzoekers (COA) in Zevenaar mogen de vluchtelingen mee naar Bunschoten. Luid toeterend rijdt de vrachtwagen rond half acht 's avonds de Leeuwkerk binnen. De hoofden van

een spontaan buurtfeestje om de Kosovaarse familie te begroeten. Doodmoe zijn ze allemaal van de lange, emotionele reis. Inmiddels gaat het wat beter met de gezondheid van de vluchtelingen. Ramiz Abazi heeft nog steeds last van de verwonding aan zijn nieren, veroorzaakt door de slagen van een stalen pijp. De toestand van Bleone (1,5) is verbeterd. Ze heeft nog wel last van slijm in haar longen. Valmire (13) knapt ook op, ze is nog onder doktersbehandeling. Moeder Abazi (72) heeft de reis goed doorstaan, in Nederland ondergaat ze een hartonderzoek. De familie heeft veel meegemaakt de laatste maanden. In Nederland hopen ze tot rust te komen om alle gebeurtenissen te verwerken. Enerzijds zijn ze blij dat ze in ons land zijn, maar hun hart ligt ergens anders. Mike: „Hun hart ligt in Joegoslavië, in Kosovo. Ze willen zo snel mogelijk terug. En wij gaan ze terugbrengen, dat staat als een paal boven water!"

Mike van de Beek is bezig met een boekwerkje over de actie. Daarin komt het complete verslag van de actie met foto's, documenten en brieven. Iedereen die betrokken is geweest bij de actie krijgt dit boekwerk. Het dient tevens als verantwoording voor alle kosten omdat alle bonnetjes en rekeningen er in opgenomen worden. Er is nog een gat in de kosten van bijna vierduizend gulden, iedereen die zich geroepen voelt dat gat te dichten kan dit doen via rekeningnummer 3114.84.182 (Rabobank). De werkgroep wil iedereen die de actie voor de Kosovaarse familie gesteund heeft, heel hartelijk bedanken. Uit de tevreden gezichten van Mike en Marianne spreekt hun dankbaarheid voor alle steun die ze hebben ontvangen van de Bunschoters.

Fotografie van vluchtelingen